

Évközi 25. vasárnap – 2013. szeptember 22. – C év

Egy zsugori, a pénzét mindig élére állító férfi egy éjszaka álmot látott. Azt álmodta, hogy feljutott a Mennybe, s ott gazdagabbnál gazdagabb asztalok, polcok álltak, soha nem látott gyönyörű ruhákkal, műszaki eszközökkel, soha nem kóstolt, gusztusos ételekkel. A bevásárló standok mögött egy-egy fényes angyal volt az eladó. A fősvény, gazdag férfi benyúlt a zakója egyik zsebébe, előhúzott egy bankjegyköteget és vásárolni akart az egyik asztalnál. A mögötte álló angyal azonban bájos mosollyal megrázta a fejét: „Sajnos itt ez a valuta nem érvényes.” A férfi erre egy másik zsebében kotorászott, előhúzott egy másfajta pénznemet, s azzal akart fizetni. Az angyal azonban csak tovább rázta a fejét: „Itt a Mennysorszámban ez a valuta sem érvényes.” A férfi kezdett megijedni. Asztaltól asztalig, polctól polcig szaladgált, próbálkozott mindenféle pénzzel a dollártól a forintig, az eurótól a japán yenig, de az angyalok egyik ország valutáját sem fogadták el. Végül kétségbeesetten felkiáltott: „De hát akkor hogyan tudok itt vásárolni?” Egyik angyal végül kedvesen felvilágosította: „Tudja uram, itt csak az a pénz érvényes, amit földi életében önzetlenül másoknak adott vagy másokra költött.”

Sajnos milyen ismerős gondolatsor számunkra az olvasmányban Ámosz próféta által ostromozott gazdag emberek logikázása: meghamisítjuk a mérleget, növeljük a sékelt, megvesszük egy pár saruért a szegényt, eladjuk a gabona ocsúját stb.stb. Ma persze valahogy így hangzana: játszadozunk a forint és a valuta árfolyammal, növeljük a kamatot, behozatjuk külföldről az ócskább hústermékeket, amik már ott senkinek se kellenek, s azt áruljuk a Tescóban, így nyomjuk le a magyar gazdák árait stb. stb. Bizony ismerős okoskodás! Legtöbben az emberek közül persze inkább áldozatai ennek a mértéktelen harácsolásnak, de bizony sokan vannak az okozói is. És még azok között is, akik magukat szegénynek tartják, hasonló okoskodásra látunk-hallunk példát szinte napról-napra. Talán kicsiben, nem olyan jelentős mértékben, de ők is az anyagi boldoguláson és a jobb-lét megteremtésén járatták szinte csakis az eszüket, ekörül forog minden gondolatuk, és sokszor nem kevésbé kegyetlenek és embertelenek, mint a „nagy halak”. Érdemes elgondolkodni azon, hogy milyen anyagiassá, pénzközpontúvá vált az emberek életmódja, s hogy ez mennyire nem egyezik a jézusi értékrenddel, a Mennysországi „társadalmi rendjével”. Pedig lehet jól viszonyulni is az anyagi javakhoz! Lehet úgy élni velük, úgy használni őket, hogy az valamiképp a mennyei örök boldogságunkat is szolgálja. Miképpen? Erre tanít bennünket Jézus a mai evangéliumban.

Első hallásra nagyon furcsának tűnik Jézus mai példabeszéde A hűtlen intéző, aki lebukik ura vagyonának eltékozlásával, elsikkasztásával, meglehetősen kifogásolható módot választ helyzetének megmentésére. Úgy akarja bebiztosítani a jövőjét, hogy meghamisíttatja azoknak adóslevelét, akik a gazdájának tartoznak. Aki száz korsó olajjal tartozik, azzal ötven korsónyi tartozást írat az adóslevelre, aki száz véka búzával tartozik, azzal nyolcvan véka búza tartozást írat alá. Miért dicséri meg a gazda ezt a nyilvánvaló csalást? Mit tart okosnak rajta? Természetesen nem feltételezhetjük, hogy az úr ne tartotta volna rajta a szemét még intenzívebben az intézőjén, aki már egyszer olyan csúnyán lebukott. Ezért csak úgy biztosan nem sinkófálhatta volna el az ötven korsó olaj vagy a húsz véka búza tartozást. Egyedül akkor érthető a gazda elfogadó magatartása és az adósok hálája, ha a tartozás hiányzó részét az intéző a saját összeharácsolt vagyonából pótolta ki. Vagyis a dicséretre méltó a hűtlen sáfár magatartásában az, hogy végre rájött: kiérdemelheti az emberek háláját, megbecsülését, megmutathatja irántuk való szeretetét azzal, ha megosztja a javait, ha adakozik abból, ami az övé. Ez teszi érthetővé Jézus tanítását: „Szereztek magatoknak barátokat a hamis

mammonból!” Vagyis használjátok fel a szeretetre, az emberi kapcsolatok jobbítására a múlandó földi javakat! Ne magatoknak harácsoljátok csupán, hanem tanuljátok meg megosztani azt, amitek van! Így a Mennyország felé vezető utat kövezhetitek ki azzal, ami ellenkező esetben csak az önzés eszközé lenne!

Érdemes azonban tudatosítani azt, hogy a földi javaink megosztása, mint az embertársi szeretet egyik leggyakoribb és legkézenfekvőbb eszköze nem csak a mennyei boldogságnak, de az evilági boldogságnak is eszköze lehet. Miért? Egyrészt azért, mert a megosztott öröm mindig dupla öröm! Mennyivel jobban esik egy egyszerűbb étel is másokkal közösen fogyasztva, mint a legdúsabb lakoma magányosan! Mennyivel boldogítóbb egy egyszerűbb lakásban a szeretteinkkel együtt élni, mint egy bármekkora luxuspalotában egyedül! Igen, a földi javak egyszerű fogyasztásánál sokkal emberhez méltóbb azoknak valódi élvezete. Márpedig az élvezet abban különbözik a fogyasztástól, hogy örömet szerez az ember számára, nem csömört. Az öröm csak akkor valódi és tartós, ha a lelkünk is örül: ez azonban csak úgy lehetséges, ha másokkal együtt örülünk, másokkal együtt élvezzük Isten adományait. Másrészt abban is előremozdítja az anyagi javainkból való adakozás a földi boldogulásunkat, hogy ezzel kiválthatjuk mások háláját, és szükség esetén viszonzásra számíthatunk. Ezt látjuk a hűtlen intéző okos taktikázásában. Persze sokszor szembesülünk hálátlansággal, a szeretet viszonzatlanul maradásával, de azért nem mindenki részéről! Aki nem adja fel, aki mer szeretettel viszonyulni másokhoz akkor is, ha többször csalódnia kell, mindig kap annyi hálát, annyi viszonzást, ami ébren tartja benne az emberekbe vetett alapvető bizalmat. És ha ő kerül szükségbe, még mindig nagyobb eséllyel számíthat embertársai segítségére, mint az, aki maga sem segített szinte soha senkin.